

La humorista gràfica Coco, testimoni directe de l'atemptat terrorista a la redacció de 'Charlie Hebdo', publica a Bang Ediciones un relat de la seva experiència

“Ho veig tot brutal”

Jaume Vidal
BARCELONA

“No podia deixar de dibuixar. Arribava la nit i la temia. No podia dormir, i per fugir de tot plegat em passava les nits en vetlla tot dibuixant.” Ho explica la dibuixant francesa Corinne Rey, *Coco*. Hi havia raons de sobres: tenia 25 anys quan treballava pel setmanari d'humor satíric *Charlie Hebdo* i va viure l'experiència més terrible de la seva vida. Era el dimecres 7 de gener del 2015 quan el maleït destí la va posar davant de dos homes armats i encaputxats. Sortia de la redacció per anar a buscar el fill a l'escola i li va tocar un paper tan colpidor com el de les víctimes: obrir la porta als dos terroristes gihadistes que moments després assassinarien els seus companys. L'integrisme no perdonava la publicació en el setmanari francès de les caricatures de Mahoma que ja havia tret un diari danès.

“Sempre m'he preguntat per què vaig obrir la porta, per què no els vaig fer front... molts perquè em van sortir i em feien sentir molt culpable”, explica Coco, que actualment treballa pel diari *Libération*, amb una vinyeta diària. La Coco, encara ara, ha de portar escolta perquè està amenaçada.

Coco, en la seva visita recent a Barcelona per presentar la novel·la gràfica 'Seguir dibujando'

L'autora va ser la persona que va obrir la porta als dos encaputxats que matarien els seus companys

El relat dels fets i les sensacions i sentiments que l'han afectat fins ara, els ha recollit en la seva primera novel·la gràfica: *Seguir dibujando* (Bang Ediciones). En la seva visita a Catalunya recorda com els catalans ens podem sentir a prop i entendre els fets: “També ho heu patit”, diu.

El personatge del llibre és ella mateixa caricaturitzada: “Vaig intentar donar-li una imatge una mica diferent per allunyar-me'n tot el que pogués.”

Diu en una vinyeta: “Fins quan durarà la nit? Quan vindrà el dia?” “Crec que ja ha arribat el dia, però això no treu que no hagi canviat de perspectiva: avui tot encara és brutal, la meua manera de veure el món és pessimista.” Coco confessa: “Per a mi, a la meua vida, hi ha un abans i un després de l'atemptat.”

L'obra s'estructura en dues línies gràfiques i narratives que van encadenant-se. D'una banda el relat dels fets, realitzat amb el seu estil caricaturesc, i

un altre nivell més sensitiu en què expressa els sentiments que prenen forma amb imatges surrealistes o fins i tot abstractes. Uns d'aquests sentiments són la por i la sensació de culpa. Després de l'atemptat, van ser moltes les persones que li van dir: “Jo hauria fet això o això altre.” Aquesta circumstància afegia neguit a la pena que passava. Coco explica el tractament psicològic a què es va sotmetre. “Però el que realment m'ha ajudat de debò ha es-

tat continuar dibuixant. No parar”, indica l'autora.

El dia de l'atemptat, els terroristes, els germans Kouachi, van matar 12 persones, entre les quals es trobaven els dibuixants Charb, Cabu, Wolinski, Tignous i Honoré. “Eren grans persones. Vivíem un ambient de molta complicitat i molt lliure a la redacció. Per exemple, Cabu era tot un mestre que em va ensenyar molt. No es planyia de dedicar temps als que érem més joves i estàvem començant.”

